

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/50/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8522200412
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8522200412.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcov: 1/ A. A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XX/XXXX, XXX XX C., 2/ A. D. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. A. XXX/X, XXX XX F. G., 3/ H. C. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX/XX, J. - I., 4/ H. B. C., I., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXXX/XX, XXX XX F. G., 5/ A. K. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXXX/XX, XXX XX F. G., 6/ A. M. F. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. N. XXX/X, XXX XX I., občan SR, všetci pr. zast.: JUDr. Peter Arendacký, advokát, Železničarska 13, 811 04 Bratislava, proti žalovanému: K. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXX, XXX XX I., občan SR, právne zastúpený: JUDr. Vladimír Dlugolinský, advokát, Levočská 1, 064 01 Stará Ľubovňa, o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa, č.k. 5C/11/2022-161 z 22.03.2023 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Priznáva žalovanému voči žalobcom 1/ - 6/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnom skončení veci samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a II. súvisiacim výrokom o trovách konania rozhodol tak, že ich plnou náhradou zaviazal žalobcov.

2. Po citovaní ust. § 137 písm. c/, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 CSP, čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, § 126 ods. 1, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, § 460, § 868 Obč. zák., § 1 zák. č. 447/1919 Zb., § 211 CMP svoje rozhodnutie vecne dôvodil tým, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhali určenia, že ich právny predchodca N. A. A., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX bol ku dňu svojej smrti podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, XXXX, XXXX N. XXXX, pre k.ú. D., a to parcel presne špecifikovaných v petite žaloby, všetkých v podiele 2/226 k celku (ďalej aj „nehnuteľnosti z predmetu sporu“), pričom svoju žalobu opierali o to, že žalovaný dňa 19.04.2011 podal Komisii na obnovu evidencie pozemkov a právnych vzťahov k nim pre k.ú. D. návrh na potvrdenie vlastníctva k pozemkom vydržaním v zmysle § 11 zák. č. 180/1995 Z.z. Predmetom vydržania boli pozemky zap. č. XXX pod C. X P. N. A. ml. a pod C. X/XXX vlastník N. A. A., ktorý bol jeho prastarým otcom, pod C. X/X vlastník O. C., ktorý bol jeho pradedom a pod C. X/XX N. C., Q. F., ktorá bola jeho prababkou. Ako dôvod na vydržanie vlastníctva uviedol, že on resp. jeho právny predchodca držal a nakladal s pozemkami ako vlastnými od roku 1930 a on od roku 1998. Jeho právnym predchodcom, ktorý užíval pozemky bol A. D. (M.). Na základe rozhodnutia F. J. P. F. G. zo dňa 21.08.2012 bol žalovaný zapísaný ako spoluvlastník parcel nachádzajúcich sa v k.ú. D. na LV č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX. Žalovaný tvrdil, že N. A. A., ktorý je v I. R. XXX vedený ako spoluvlastník

sporných nehnuteľností, je jeho pradedom. Tieto pozemky mal užívať aj právny predchodca žalovaného A. D., ktorý je jeho dedom. Už samotné tieto údaje sponchybujú pravdivosť tvrdení žalovaného. S. I. R. XXX vyplýva, že N. A. A.. spoluvlastnícky podiel pod C. X/XXX nadobudol v roku 1942 od K. J.. Z kúpnej zmluvy vyplýva, že N. A. ml. roľník, bol obyvateľom v O., R. M. XX. Z Oznámenia o narodení, zväzok VI, ročník 1944 strana 92 por. č. 33 vyplýva, že N. A., XX Q., bytom O. XX, je otcom N. A., nar. XX.XX.XXXX. N. A. A.. sa narodil XX.XX.XXXX. S. I. R. XXX pre k.ú. D. vyplýva, že N. A. ml. bol spoluvlastníkom sporných parciel v podiele XXXX/XXXXXX N. XXXX/XXXXXX, teda spolu vo veľkosti XXXX/XXXXXX. V súčasnosti podiel XXXX/XXXXXX zodpovedá spoluvlastníckemu podielu X/XXX-XXX k celku. Na základe uvedených skutočností mali za to, že žalovaný nie je právnym nástupcom po N. A. A.. a doposiaľ nepredložil žiadny doklad svedčiaci o tom, že by mu svedčil nejaký právny titul na vydržanie spoluvlastníckeho podielu menovaného k sporným nehnuteľnostiam.

3. Žalobcovia teda tvrdili, že osoba zapísaná v I. R. XXX, k.ú. D., pod C. X/XXX, označená ako A.. N. A. a osoba uvedená v kúpno predajnej zmluve, spísanej v I. dňa XX.XX.XXXX, označená ako N. A. A., roľník, obyvateľ v O. R. M. XX, je tou istou osobou, ktorú označili za svojho právneho predchodcu, t.j. N. A., nar. XX.XX.XXXX. S poukazom na uvedené tvrdili, že žalovaný potom nemohol nadobudnúť spoluvlastnícke podiely po uvedených osobách (A.. N. A., resp. N. A. A..).

4. Žalovaný naproti tomu tvrdil, že návrhom na potvrdenie vlastníckeho práva k pozemkom - parcelám zapísaným na I. R. XXX, žiadal potvrdenie vlastníckeho práva vydržaním podľa § 134 Obč. zák. v zmysle § 11 zák. č. 180/1993 Z.z. len k tomu nehnuteľnému majetku, ktorý patril jeho právnym predchodcom, t.j. kde je ako vlastník uvedený N. A. A.. alebo A.. N. A., čiže príbuzný zo strany otca jeho matky D. D., Q. A.. Čo sa týka bydliska jeho právnych predchodcov, predložil rodný list O. A., nar. XX.XX.XXXX, ktorý je bratom matky žalovaného, na ktorom je pri bydlisku jeho rodičov vyznačená adresa - O. R. XX, čo svedčí o tom, že na tejto adrese bývala aj celá rodina A. - právní predchodcovia žalovaného.

5. Z vykonaného dokazovania podľa súdu prvej inštancie nesporne vyplynulo, že v obci O. sa v období rokov 1867 - 1944 mali narodiť 3 osoby s menom N. A. a jedna osoba s menom N. N. A.. Vo vzťahu k ostatne uvedenej osobe - s menom N. N. A. žalobcovia tvrdili, že nemožno mať za to, že uvedená osoba by sa mala označovať ako N. A., nakoľko žalovaný nepredložil žiaden doklad svedčiaci o tom, že by N. N. A. v písomnostiach, ktoré podpisoval, sa označoval ako N. A.. S uvedeným názorom žalobcov sa súd nestotožnil. Je nesporné, že osoba s menom N. N. A. sa narodila dňa XX.XX.XXXX v O.. Rodný list deklarujúci uvedenú skutočnosť bol vystavený na základe výpisu z matriky narodených farského úradu T. L. P. O.. Vzhľadom na rok zápisu uvedenej osoby do knihy narodení matričného úradu je dôvodné mať za to, že išlo o latinský zápis mena v cirkevnej matrike, ktorého slovenský ekvivalent predstavuje meno N., E.. Uvedené potvrdzuje aj skutočnosť, že v rodnom liste N. N. A. je ako otec uvedený N. A. a matka J. A., Q. U., pričom v rodnom liste A. A., nar. XX.XX.XXXX, ktorý bol bratom N. N. A. a synom tých istých rodičov, je ako otec uvedený N. A. a matka J. A., Q. J.. S poukazom na uvedené mal za to, že meno N. N. A. je možné v slovenskom ekvivalente rozumieť aj ako N. A..

6. Preto uzavrel, že aj na strane žalobcov, aj na strane žalovaného, existovali po dve osoby s rovnakým menom - N. A.. Právnym predchodcom žalobcov bol: N. A., nar. XX.XX.XXXX. Jeho otcom bol N. A., nar. XX.XX.XXXX a jeho matkou bola N. A., Q. H.. E. N. A., nar. XX.XX.XXXX, bol I. A. a matkou N. A., Q. V.. Na strane žalovaného boli jeho právnymi predchodcami taktiež dve osoby s menom N. A., a to N. A., nar. XX.XX.XXXX, ktorý bol otcom A. A. a starým otcom D. D., Q. A., ktorá je matkou žalovaného. Ďalšou osobou s menom N. A. na strane žalovaného je už vyššie spomínaný N. N. A., nar. XX.XX.XXXX, ktorý bol synom N. A., nar. XX.XX.XXXX a bratom A. A., ktorý bol otcom D. D., Q. A. matky žalovaného.

7. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa zaoberal otázkou, či v konaní bolo nepochybne preukázané, že N. A., nar. XX.XX.XXXX, je tou osobou, ktorá je v kúpno predajnej zmluve zo dňa XX.XX.XXXX a následne aj v uznesení Okresného súdu v Starej Ľubovni zo dňa 02.12.1938 R.. XXXX/XX, označená ako A. N. A.. a taktiež či je tou istou osobou, ktorá je v kúpnej zmluve spísanej dňa XX.XX.XXXX P. I. s predávajúcim K. J. uvedená ako N. A. A.. roľník, obyvateľ v O. R. XX.

8. Pokiaľ išlo o kúpno predajnú zmluvu R.. XXXX/XX, uzavretú na jednej strane medzi M. T. L., ako tútorom nezl. T. N. F., predávajúcim a na druhej strane medzi I. N. B. F. P. E. O. (149 členov spoločenstva, obyvateľov E. O., všetci roľníci), kde v bode 104/ je uvedený ako nadobúdateľ spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 2/339 A. N. mladší, na základe ktorej uznesením Okresného súdu v Starej Ľubovni R.. XXXX/

XX S. M. XX.XX.XXXX boli povolené zmeny v pozemkovej knihe, pozkn. zápisnici č. XX, P. k.ú. D. tak, že z pozkn. zápisnice č. XX boli odpísané tam uvedené parcely v k.ú. D. a zapísané do novovytvorenej pozkn. záp. R. XXX s vkladom vlastníckeho práva členom I. N. B. F. E. O. v tam uvedených ideálnych pomeroch, pričom pod bodom 104/ je uvedený A. N. mladší vo veľkosti podielu 2/339, k tomuto uviedol nasledovné.

9. V konaní nebola spornou skutočnosť, že zmluvnou stranou tejto zmluvy nemohol byť právny predchodca žalobcov N. A., nar. XX.XX.XXXX, nakoľko tento v čase podpisu zmluvy ešte nežil. Žalobcovia tvrdili, že osoba, ktorá je v uvedených listinách označená ako N. A. A., je ich právnym predchodcom - N. A., nar. XX.XX.XXXX.

10. Po oboznámení sa s predmetnými listinami a zákonnými ustanoveniami účinnými v čase podpisu zmluvy dospel k záveru, že právny predchodca žalobcov N. A., nar. XX.XX.XXXX nemohol byť účastníkom uvedeného zmluvného vzťahu, nakoľko v čase podpísania kúpnopredajnej zmluvy, t.j. dňa XX.XX.XXXX nespĺňal podmienku plnoletosti a teda nebol spôsobilý na právne úkony v plnom rozsahu.

11. Veková hranica pre plnoletosť, relevantná pre konanie s právnymi následkami, bola na celom území Československa upravená po prvýkrát jednotne zákonom č. 447/1919 Zb. z. a n. o znížení veku nezletilosti. Tento zákon priniesol výrazný posun z pôvodnej hranice 24 rokov na 21 rokov. S účinnosťou od 1. októbra 1919 bol právne za maloletého, a teda nesvojprávneho a nespôsobilého nakladať so svojim majetkom považovaný každý jednotlivец, ktorý ešte nedosiahol vek 21 rokov. Zákon č. 447/1919 Zb. z. a n. o znížení veku nezletilosti bol z hľadiska československého občianskeho práva významnou unifikáčnou normou. Bol to zákon prijatý Národným zhromaždením ČS, a teda platný pre celé územie štátu. Upravoval inštitút svojprávnosti jednotne, unifikoval vekovú hranicu relevantnú pre plnú spôsobilosť konať s právnymi následkami, pre svojprávnosť v akejkoľvek všeobecnej rovine. Podmienky dosahovania plnoletosti nastavené zákonom č. 447/1919 Zb. z. a n. platili počas celého obdobia medzivojnového Československa. Pretrvali aj po obnove Československej republiky po skončení 2. svetovej vojny, a to až do 1. januára 1950, kedy nadobudol účinnosť z. č. 266/1949 Zb. o dočasných zmenách v niektorých občianskych právnych veciach. Od 1. januára 1950 sa podľa ustanovenia § 1 cit. zákona plnoletosť v občiansko-právnej rovine nadobúdala dovŕšením ešte nižšej vekovej hranice - a to 18. roku veku, čo kontinuálne pretrváva v našom právnom poriadku až do súčasnosti (bližšie pozri: Šošková, I.: Plnoletosť ako predpoklad svojprávnosti v podmienkach 1. ČSR. Banská Bystrica: Právnická fakulta UMB, 2013, s. 100 - 103.).

12. Žalobcovia tvrdili, že osoba označená v kúpnopredajnej zmluve, podpísanej dňa XX.XX.XXXX, uvedená pod poradovým číslom 104/ označená ako A. N. A., ktorá nadobudla spoluvlastnícky podiel vo výške X/XXX-XXX je ich právny predchodca N. A., nar. XX.XX.XXXX. V čase podpisu uvedenej kúpnej zmluvy však právny predchodca žalobcov ešte nemal ani 18 rokov (vek 18 rokov dosiahol až dňa XX.XX.XXXX). Z odpisu kúpnopredajnej zmluvy je zrejmé, že pri osobe A. N. A. je uvedená skratka v.r., čo znamená, že zmluva bola podpísaná vlastnou rukou uvedenej osoby, teda zmluvu musela podpísať osoba, ktorá bola plnoletá (teda dosiahla vek 21 rokov) a bola spôsobilá konať s právnymi následkami. Právny predchodca žalobcov N. A., nar. XX.XX.XXXX, nadobudol plnoletosť (vek 21 rokov) až dňa XX.XX.XXXX, je teda zrejmé, že nemohol podpísať kúpnopredajnú zmluvu dňa XX.XX.XXXX vo vlastnom mene, nakoľko na takýto úkon v danom čase nemal spôsobilosť na právne úkony v plnom rozsahu. Z odpisu zmluvy pritom vyplýva, že tam uvedený N. A. A. podpísal zmluvu vlastnou rukou, nevplýva z nej, že by za N. A. A. konal v uvedenej veci poručník či opatrovník, napokon žalobcovia ani netvrdili, že by za N. A. A. konala iná osoba.

13. S poukazom na uvedené skutočnosti skonštatoval, že kúpnu zmluvu zo dňa XX.XX.XXXX nemohol podpísať právny predchodca žalobcov N. A., nar. XX.XX.XXXX z dôvodu, že v tom čase nebol plnoletý, a teda nebol spôsobilý na takýto právny úkon. Zmluvnou stranou uvedenej kúpnej zmluvy zo dňa XX.XX.XXXX preto musela byť iná osoba menom N. A. A., odlišná od osoby právneho predchodcu žalobcov - N. A., nar. XX.XX.XXXX. Právny predchodca žalobcov preto nemohol nadobudnúť spoluvlastnícky podiel X/XXX-XXX k nehnuteľnostiam vedeným v I. R. XXX, a teda nie je možné konštatovať, že ku dňu jeho smrti bol podielovým spoluvlastníkom týchto nehnuteľností.

14. V ďalšom žalobcovia tvrdili, že ich právny predchodca N. A., nar. XX.XX.XXXX, nadobudol kúpnu zmluvu zo dňa XX.XX.XXXX od K. J. jeho spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach, zapísaných v

pozkn. zápisnici R. XXX, k.ú. D. vo veľkosti podielu X/XXX. Poukázali na to, že z kúpnej zmluvy vyplýva, že N. A. A., roľník, bol obyvateľom v O., R. M. XX a z oznámenia o narodení, zväzok VI., ročník XXXX, strana 92, por. č. 33 vyplýva, že N. A., XX ročný, bytom O. XX, je otcom N. A., nar. XX.XX.XXXX. N. A. sa narodil XX.XX.XXXX.

15. Nebolo sporné to, že otcom N. A., nar. XX.XX.XXXX, bol I. A.. V kúpnej zmluve zo dňa XX.XX.XXXX je kupujúci označený ako N. A. A., ďalšie osobné údaje (dátum narodenia) kupujúceho nie sú v zmluve uvedené. Z poznatkov zistených v rámci svojej činnosti mal za to, že uvedené označenie „ml.“ slúžilo, a aj v súčasnosti slúži, na rozlíšenie osôb s rovnakým menom a priezviskom v priamom rodinnom príbuzenstve, napr. N. A. st. - otec, N. A. ml. - syn, pričom na rozlíšenie osôb rovnakého mena a priezviska, ktoré neboli v priamom príbuzenskom vzťahu, sa na bližšiu identifikáciu používali rôzne prívlastky, napr. ako v predmetnej veci u právnej predchodkyne žalovaného - N. J. - je uvedené N. J. C., otec: O. J. C., matka N. J. C., Q. F.. Na základe uvedeného dospel k záveru, že ak otcom právneho predchodcu žalobcov N. A., nar. XX.XX.XXXX, bol I. A., osobou (ktorá pod označením N. A. A.) uzatvorila dňa XX.XX.XXXX kúpnu zmluvu s K. J., nemohol byť N. A., nar. XX.XX.XXXX, ale muselo ísť o inú osobu s menom N. A., ktorej príbuzným v priamom rade bola osoba s rovnakým menom a priezviskom. Pokiaľ žalobcovia dôvodja tým, že v kúpnej zmluve spísanej dňa XX.XX.XXXX je pri označení kupujúcej osoby uvedené, že kupujúci (N. A. A.) je roľníkom, obyvateľom obce O., R. M. XX, a z oznámenia o narodení N. A. (nar. XX.XX.XXXX) vyplýva, že jeho otec N. A. je roľníkom, bytom O. R. XX, čo má potvrdzovať, že uvedenú kúpnu zmluvu uzatvoril práve on - právny predchodca žalobcov - N. A., nar. XX.XX.XXXX, k tomuto uviedol nasledovné.

16. Z listinných dôkazov predložených žalovaným plynje, že aj jeho právni predchodcovia bývali v obci O., pričom z rodného listu O. A., ktorý je bratom matky žalovaného vyplýva, že tento sa narodil dňa XX.XX.XXXX v O. rodičom A. A., roľníkovi, bytom O. R. XX a matke N. A., bytom O. R. XX, pričom dvaja predkovia žalovaného mali meno N. A.: N. A., nar. XX.XX.XXXX, ktorý bol otcom A. A. a N. A., nar. XX.XX.XXXX, ktorý bol bratom A. A. a synom N. A., nar. XX.XX.XXXX. Napokon aj z prehlásenia I. F., predloženého žalobcami, vyplýva, že N. A., starý otec A. A., býval v 40. rokoch 20. storočia v spoločnom dome s A. A. (dedom K. D.) v O. na čísle domu R. XX. Z uvedeného vyplýva, že aj právni predchodcovia žalovaného bývali v tom čase na tej istej adrese ako právni predchodcovia žalobcov - O. R. XX.

17. Z vykonaného dokazovania teda vyplynulo, že v rodine žalobcov a aj v rodine žalovaného existovalo viacero osôb s menom N. A. - na strane žalobcov: N. A., nar. XX.XX.XXXX a N. A., nar. XX.XX.XXXX a na strane žalovaného: N. A. nar. XX.XX.XXXX a N. A., nar. XX.XX.XXXX, ako aj to, že právni predchodcovia žalobcov a aj žalovaného bývali v 40-tych rokoch 20. storočia na tej istej adrese - O. R. XX. Za situácie, keď bolo v konaní preukázané, že existovalo viacero osôb s menom N. A. a že tak právni predchodcovia žalobcov, ako aj právni predchodcovia žalovaného bývali na tej istej adrese - O. R. XX, bolo na žalobcoch, ktorých zaťažuje dôkazné bremeno, aby hodnoverne preukázali, že kúpnu zmluvu s K. J. (dňa XX.XX.XXXX) uzatvoril N. A., nar. XX.XX.XXXX. Žalobcovia však v tomto smere nepredložili žiaden relevantný dôkaz, na základe ktorého by bolo možné jednoznačne konštatovať, že kúpnu zmluvu s K. J. uzatvoril práve N. A., nar. XX.XX.XXXX.

18. Pokiaľ žalobcovia namietali, že N. A., nar. XX.XX.XXXX nemal bývať v O., ale mal sa zdržiavať v W. a vo vzťahu k uvedenému tvrdeniu predložili niekoľko listín - fotokópie náhrobných kameňov a údaje zo sčítania obyvateľov, k tomuto uviedol, že uvedené listiny si navzájom protirečia tak v roku narodenia (XXXX - XXXX), ako aj v uvedení počtu detí (X - X) a preto na ich základe nie je možné jednoznačne ustáliť, že sa skutočne týkajú právneho predchodcu žalovaného - N. A., nar. XX.XX.XXXX.

19. Preto uzatvoril, že pokiaľ sa žalobcovia podanou žalobou domáhali určenia, že N. A., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX bol ku dňu smrti podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností z predmetu sporu v podiele X/XXX-XX k celku, ich zaťažovalo dôkazné bremeno ohľadom nimi uvádzaného tvrdenia, t.j. bolo potrebné, aby preukázali, že neb. N. A., nar. XX.XX.XXXX, svedčilo vlastnícke právo k predmetným spoluvlastníckym podielom na tej - ktorej nehnuteľnosti, a titul nadobudnutia tohto spolu/vlastníckeho podielu. V žiadnom prípade nepostačuje poukázať len na skutočnosť, že žalovaný je evidovaný ako spoluvlastník nehnuteľností na konkrétnych listoch vlastníctva, ale bolo nevyhnutné, aby žalobcovia predložili hodnoverné dôkazy, ktoré by potvrdzovali, že ich právny predchodca nadobudol spolu/vlastnícke právo k daným nehnuteľnostiam. V posudzovanej veci však žalobcovia v tomto smere nepredložili na podporu svojich tvrdení takýto relevantný dôkaz.

20. V spore o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, resp. že poručiteľ bol ku dňu smrti vlastníkom nehnuteľností, má žalobca bremeno tvrdenia, že jeho právny predchodca bol spolu/vlastníkom nehnuteľností a z akých skutočností jeho spolu/vlastníctvo vyvodzuje. Z toho bremena tvrdenia potom pre žalobcu vyplýva bremeno dôkazné, a to preukázať existenciu nadobúdacieho vlastníckeho titulu, resp. skutočností spôsobilých založiť takýto nadobúdací titul. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania (teraz sporovej strane), ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/52/2010 z 24. júna 2010). V nadväznosti na uvedené je potrebné uviesť, že pod dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia a z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech.

21. Konštatoval, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázali titul nadobudnutia spolu/vlastníckeho práva ich právnym predchodcom N. A., nar. XX.XX.XXXX k nehnuteľnostiam z predmetu sporu, vo vzťahu ku ktorým sa domáhali určenia, že N. A., nar. XX.XX.XXXX bol ku dňu smrti ich podielovým spoluvlastníkom, a preto rozhodnutie súdu muselo vyznieť v ich neprospech. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu.

22. Označený rozsudok včas podaným odvolaním napadli žalobcovia, poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, iná vada konania, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie vecí). Odvolatelia na prvom mieste majú za to, že nimi napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nezodpovedá kritériám v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP, teda je nepreskúmateľný, čím je porušené ich právo na spravodlivý proces. V súvislosti s osobou N. N. A. poukazujú na skutočnosť, že žalovaný nepredložil jediný dôkaz svedčiaci o tom, aby sa bola spomínaná osoba v dokumentoch, ktoré podpisovala označovala ako N. A., a ak to žalovaný tvrdil, mal túto skutočnosť preukázať, inak bez dôkazu ide iba o jeho domnienku. Rovnako vo vzťahu ku tejto osobe nezdieľajú názor súdu prvej inštancie, že slovenským ekvivalentom jeho mena je N. A., naopak jeho slovenským ekvivalentom je N. N. A. s tým, že súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia nevysvetľuje prečo ignoruje prvé meno tejto osoby Alexej ako rozlišovacie meno medzi príbuznými a prečo aj v týchto prípadoch by sa dieťa malo označovať ako „ml.“ K vylúčeniu ich právneho predchodcu na účasti na kúpnej zmluve z XX.XX.XXXX z dôvodu, že v čase jej podpisu nedovŕšil XX. rok veku, teda nemal plnú spôsobilosť na právne úkony, súdu prvej inštancie vytkajú, že jeho úvaha nie je podložená poukazom na konkrétny právny predpis, z ktorého by vyplývala jeho správnosť, lebo predpis na ktorý poukázal súd prvej inštancie zák. č. 447/1919 Zb. z. a. n. riešil otázku plnoletosti a nie otázku platnosti právnych úkonov a ani to, či neploletá osoba podľa vtedy platných právnych predpisov bola oprávnená uzavrieť kúpnu zmluvu. Tu poukázali na právny dualizmus platný až do roku 1950 v ČSR. Na Slovensku podľa nich vtedy platilo, že aj neploleté osoby mohli nadobudnúť vlastníctvo rovnakým spôsobom ako osoby svojpráve. Neploleté deti boli pod otcovskou mocou, ktorá zanikla napr. smrťou otca, pričom otec ich právneho predchodcu zomrel v roku 1928. V označenej kúpnej zmluve bolo uvedené N. A. a doplnok „ml.“ s tým, že v období monarchie bola na území Slovenska nízka kvalita pozemkových kníh, v ktorých sa zapisovalo meno a priezvisko, prípadne dodatok, napr. manželka I., a preto v súčasnosti pri posudzovaní právneho nástupníctva sa vychádza z toho, v prospech ktorej osoby zistené skutočnosti nasvedčujú, že ide o právneho nástupcu v pozemkovej knihe uvedeného vlastníka. Ak súd prvej inštancie uzavrel, že v období rokov XXXX-XXXX P. E. O. žili štyri osoby s menom N. A., ktorými boli osoby narodené XX.XX.XXXX – prastarý otec žalovaného, XX.XX.XXXX N. XX.XX.XXXX – predchodcovia žalobcov a štvrtou osobou mal byť N. N. A., tu žalovaný nepreukázal, aby táto osoba v rozhodnom čase žila v obci O.. V čase vyplňania žiadosti v ROEP nemal o tejto osobe vedomosť, lebo v žiadosti uviedol, že N. A. ml. bol jeho prastarý otec. Rovnako sa súd prvej inštancie nevyporiadal s tým, že zápis v pozemkovej knihe do roku 1950 mal konštitutívny charakter a ak proti zápisu tejto kúpnej zmluvy nebol podaný opravný prostriedok, zápis v knihe nie je možno bez ďalšieho spochybňovať. S poukazom na bod 14 kúpnej zmluvy, v ktorej bolo uvedené, že má konečne platnosť len vtedy, ak ju schváli Štátny pozemkový úrad a Poručenský súd, ktorý ju schválil 10.01.1937, kde v tom čase ich právny predchodca už bol plnoletý, súdu prvej inštancie vytkajú, že neodôvodnil, prečo potom túto zmluvu nepodpísal ich právny predchodca, keď sa v tom čase osoba s rovnakým menom a priezviskom v obci O. nenachádzala a vekovo bol mladší ako prastarý otec. Ak v tom čase žili v obci dve osoby s rovnakým menom a priezviskom a bol medzi nimi vekový rozdiel, súd neuvádza, prečo označenie N. A. ml. neprichádzalo do úvahy. Ak tomu tak nemohlo byť, mal súd prvej inštancie uviesť ako mali byť tieto

osoby s poukazom na vtedy platnú úpravu označené. Pokiaľ išlo o druhú kúpnu zmluvu XX.XX.XXXX, tu odvolatelia poukazovali na to, že v tejto kúpnej zmluve je ako N. A. ml. označený ako roľník, obyvateľ obce O. R. XX, pričom na preukázanie, že ide o ich právneho predchodcu predložili rodný list N. A. nar. XX.XX.XXXX, pri údají o otcovi ktorého je uvedené N. A., XX Q., V. P. O. R. XX. Tu nesúhlasia s názorom súdu prvej inštancie o tom, že označenie „ml.“ sa používalo na rozlíšenie osôb v priamom príbuzenskom rade a v tejto súvislosti opäť akcentujú na to, že súd neuvádza jediný dôkaz svedčiaci o tom, aby od roku 1930 v obci O. žila osoba s menom N. N. A., ktorá by bola účastná oboch kúpnych zmlúv. Ďalej súdu prvej inštancie vytýkajú, že nevysvetlil, ako z rodného listu O. A. vyplýva, že by v E. O. R. XX žili v roku 1942 tak jeho prastarý otec N. A., nar. XX.XX.XXXX, ako i jeho prastrýko N. N. A., nar. XX.XX.XXXX. Rovnako nevysvetlil ako táto skutočnosť vyplýva z čestného prehlásenia I. F.. Súd prvej inštancie podľa odvolateľov uvádza, že v 40. rokoch minulého storočia žili na adrese O. R. XX právni predchodcovia žalobcov ako i žalovaného, avšak bez toho, aby ich konkretizoval a uviedol z akých dokladov doložených v spise vychádzal. Ďalej súdu prvej inštancie vytýkajú nesprávne vyhodnotenie nimi predložených listín týkajúcich sa osoby N. N. A. (ftc. náhrobných kameňov, údaje o sčítaní obyvateľstva W., potvrdenie MV SR), ktoré majú preukazovať, že táto osoba sa vysťahovala a zomrela v W., pri ktorých uzavrel, že z nich nie je možno bezpečne ustáliť, že sa týkajú jeho. Podľa odvolateľov spoluvlastnícke právo žalovaného bolo v konaní vyvrátené tým, že z dokladov, ktoré predložil v rámci ROEP-u, nepreukazovali, že by boli splnené podmienky vydržania vlastníckeho práva. Mali taktiež za to, že ich právny predchodca pri uzatváraní kúpnej zmluvy v roku 1942 správne uviedol pri mene „ml.“, lebo N. A., nar. XX.XX.XXXX ešte v tom čase žil. Na záver opätovne poukázali na to, že žalovaný v priebehu konania ani raz výslovne neuviedol, že by jeho prastrýko N. N. A. žil v rozhodnom čase v obci O. a už vôbec nie v R. XX a na preukázanie toho nepredložil žiaden dôkaz a rovnako nepoprel ich tvrdenie, že v tom čase žil v W. a nepredložil žiaden dôkaz, že by žil v inom štáte, resp. v ČSR, pričom ani s týmito skutočnosťami sa súd prvej inštancie nevyporiadal. Navrhli zmenu rozsudku spočívajúcu vo vyhovení ich žalobe, alternatívne jeho zrušenie a uplatnili trovy konania.

23. Žalovaný vo svojej odvolacej replike navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a uplatnil trovy konania. Mal za to, že označenie „ml.“ a „st.“ sa používa/lo na rozlíšenie osôb s rovnakým menom a priezviskom v priamom príbuzenskom rade s tým, že v čase podpisu prvej kúpnej zmluvy platilo, že ju mohla podpísať buď plnoletá osoba, alebo súdom ustanovený opatrovník. Jeho právny predchodca N. A. ml. sa narodil v roku XXXX a v čase podpisu kúpnej zmluvy bol plnoletý, pričom právny predchodca žalobcov v tom čase plnoletý nebol, a preto na základe tejto kúpnej zmluvy nemohol nadobudnúť spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach z predmetu sporu. Druhú kúpnu zmluvu z roku XXXX, kde je ako kupujúci označený N. A. ml., nemohol podpísať právny predchodca žalobcov, lebo jeho otec sa volal I.. V tomto sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie a súčasne poukázal na všetky svoje predchádzajúce vyjadrenia.

24. Žalobcovia vo svojej odvolacej duplike uviedli, že označenie „ml.“ a „st.“ sa používa/lo okrem rozlíšenia osôb v priamom príbuzenskom rade s rovnakým menom a priezviskom aj pre rozlíšenie osôb s rovnakým menom a priezviskom za predpokladu, že je potrebné ich rozlíšenie. Žalovaný v doterajšom konaní nepreukázal, prečo by bolo potrebné rozlišovať medzi otcom a synom N. A. s dodatkom „ml.“ a „st.“. Je nesporné, že označenie N. A. st. patrilo v obci O. vekovo najstaršej osobe s týmto menom a priezviskom a tou osobou bol N. A., nar. XX.XX.XXXX, a ten mal syna N. N. A., nar. XX.XX.XXXX a túto osobu nebolo potrebné rozlíšiť označením „ml.“, keďže jej prvé meno bolo N., kde žalovaný nepreukázal, prečo by bolo potrebné otca a syna s iným menom ešte odlíšiť označením „st.“ a „ml.“. Žalovaný rovnako nepreukázal aby táto osoba v bežnom živote používala meno a priezvisko N. A. a že by žila po roku 1930 v ČSR a bývala v obci O.. Preto tvrdenia žalovaného, že ich právny predchodca nemohol podpísať kúpnu zmluvu v roku XXXX je iba jeho domnienka. Ich právnomu predchodcovi k podpisu tejto kúpnej zmluvy nebránila žiadna prekážka. Rovnako tvrdenie žalovaného o tom, že túto zmluvu osobne podpísal jeho právny predchodca nar. XXXX je iba jeho domnienka, lebo v zmluve sa rok narodenia neuvádza, ak by ju podpísal právny predchodca žalovaného, bol by v zmluve označený ako N. N. A.. Na druhej strane by sa žalovaný nemal stotožňovať s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie pokiaľ ide o druhú kúpnu zmluvu z roku XXXX, ale by sa mal odvolávať na dôkazy nachádzajúce sa v spise, ktoré tento záver potvrdzujú. V tejto kúpnej zmluve je N. A. zadefinovaný aj uvedením jeho bydliska O. R. XX, pričom v spore bolo preukázané, že ich právny predchodca na tejto adrese býval. Žalovaný naopak netvrdil a ani nepreukázal, aby jeho právny predchodca býval na tejto adrese a ani nepreukázal to, že jeho právny predchodca žil v tomto období v ČSR a býval v O.. N. N. A. bol dostatočne odlišný prvým menom a nebolo potrebné k priezvisku pridávať ml., pričom bolo preukázané, že v čase podpisu druhej

kúpnej zmluvy v obci O. bývali dve osoby s menom N. A., a to nar. XX.XX.XXXX a XX.XX.XXXX, preto boli splnené podmienky na ich odlíšenie označením „ml.“, hoc N. A. starší účastníkom kúpnej zmluvy nebol.

25. Žalovaný vo svojej odvolacej triplike s vyjadrením žalobcov v ich odvolacej duplike nesúhlasil.

26. Ďalšie podania strán do rozhodnutia odvolacieho súdu dané neboli.

27. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/ , f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok je vo výrokoch vecne správny, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP).

28. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

29. Odvolací súd v odvolacom konaní tak posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, inou vadou konania, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (ku tomu pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

30. Odvolací súd na prvom mieste poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 154/2010 zo 16.12.2010, na ktoré následne odkazuje rad ďalších rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ako aj súdov nižšej inštancie. V predmetnom uznesení Najvyšší súd SR uviedol nasledujúcu právnu vetu: "Súdna prax akceptuje žaloby, ktorými sa dedič domáha určenia, že tá-ktorá vec patrí do dedičstva po poručiťovi. V konaní o takých žalobách ide o posúdenie, či poručiťel bol v čase smrti vlastníkom tejto veci. Požadované určenie sa tu vzťahuje na deň smrti poručiťela a okolnosti, ktoré nastali po tomto dni, nemôžu mať vplyv na rozhodnutie súdu. Treba dodať, že ak súd vyhovie žalobe požadujúcej uvedené určenie a vec je následne prejednaná v konaní o dedičstve ako majetok poručiťela, nepotvrďuje rozhodnutie o dedičstve (osvedčenie o dedičstve), že dedič je v súčasnosti vlastníkom veci. Po smrti poručiťela môžu vo všeobecnosti nastať právne skutočnosti, s ktorými právny poriadok spája vznik vlastníctva niekoho iného (napríklad vydržaním); v konaní, v ktorom sa zisťuje, či určitá vec bola v čase smrti poručiťela v jeho vlastníctve, sú však takéto (neskoršie) skutočnosti právne bezvýznamné". V predmetnom rozhodnutí tak Najvyšší súd SR v zásade vyslovil záver, že v konaní o určení, že vec patrí do dedičstva po poručiťovi, nemá súd skúmať to, či určitá vec v súčasnosti (ku dňu vyhlásenia rozhodnutia) patrí do dedičstva po poručiťovi, ale to, či predmetná vec bola vo vlastníctve poručiťela v čase jeho smrti. Najvyšší súd tak citovaným judikátom determinoval, že predmetom žaloby o určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiťovi je (napriek zneniu žalobného návrhu) určenie vlastníckeho práva poručiťela, pričom rozhodujúcim časovým okamihom, ku ktorému má súd viazať svoj určovací návrh, je okamih smrti poručiťela a nie okamih vyhlásenia rozhodnutia súdu. O skutočnosti, že citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR je v tomto smere zásadné a nemožno ho ignorovať, pritom svedčí to, že bolo publikované aj v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 32/2011.

31. Najvyšší súd tak v judikáte R 32/2011 vychádzal z predpokladu, že žaloba o určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiteľovi je z hľadiska vymedzenia predmetu konania žalobou o určenie vlastníckeho práva k určitej (dosiaľ neprededenej) veci.

32. Potom s poukazom na dátum podania, označenie i obsah žaloby, v danom prípade bola nesporne podaná určovacia žaloba v zmysle § 137 písm. c/ CSP, podľa ktorého žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

33. Procesnou podmienkou určovacej žaloby podľa § 137 písm. c/ CSP je naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Súd sa preto v prvom rade musí zaoberať otázkou prípustnosti určovacej žaloby a v tej súvislosti aj otázkou danosti naliehavého právneho záujmu, ktoré podmienky tvoria *conditio sine qua non* určovacej žaloby. Ak totiž súd dospeje k záveru, že nie sú splnené zákonné podmienky pre prípustnosť určovacej žaloby, resp. že nie je preukázaná danosť naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, je potrebné takúto žalobu zamietnuť bez vykonávania ďalšieho dokazovania. Právny záujem žalobcu musí byť podľa požiadavky zákona kvalifikovaný, t.j. naliehavý. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodujúcich skutočností. Pre žalobcu to znamená nevyhnutnosť tvrdiť a dokázať skutočnosť, z ktorých vyplýva existencia naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení, čo je jednou z podmienok na to, aby súd mohol v rozsudku žalobe meritórne vyhovieť. Naliehavosť právneho záujmu je daná vtedy, ak je tu stav, že právo, resp. právny vzťah medzi účastníkmi konania je sporný, jestvuje ohrozenie práva, či právneho vzťahu, resp. stav neistoty právneho postavenia žalobcu, ktorý nemožno odstrániť inak, len určovacím výrokom, a jestvuje potreba odstránenia tejto neistoty, resp. ohrozenia práva alebo právneho vzťahu. Naliehavý právny záujem je zásadne daný vtedy, ak by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu alebo, ak by sa bez tohto určenia jeho právne postavenie stalo neistým. Možno sa domáhať určenia aj práva žalovaného alebo tretej osoby.

34. Súd v každom štádiu konania musí mať za doloženú existenciu takéhoto záujmu, inak (a to bez skúmania vecnej stránky návrhu), musí žalobný návrh ako neprípustný zamietnuť. Či tento záujem jestvuje, skúma súd *ex offio*, t.j. z úradnej povinnosti. Platí to aj pre súd prvej inštancie, aj pre súd odvolací. Pre skúmanie súdu teda netreba, aby takúto obranu (nastolenie tejto otázky) v konaní žalovaný vôbec urobil, napríklad v podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Nepreukázaná existencia naliehavého právneho záujmu v čase rozhodovania súdu vedie k zamietnutiu určovacieho návrhu. Je teda nutné, aby tento naliehavý právny záujem jestvoval nielen v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, ale aj v čase rozhodovania odvolacieho súdu (§ 217 ods. 1 v spojení s § 383 CSP).

35. Z odôvodnenia súdu prvej inštancie bezpochyby vyplýva, že ten pristúpil k vecnému prejednaniu žaloby, ktorú následne zamietol bez toho, aby sa najsamprv na prvom mieste zaoberal (aj *ex offio*) skúmaním a zodpovedaním otázky ne/existence naliehaného právneho záujmu na tu požadovanom určení. Bolo len konštatované, že takéto žaloby súdna prax pripúšťa. Odvolací súd v súvislosti s existenciou naliehavého právneho záujmu žalobcov na tu požadovanom určení konštatuje jeho existenciu. Žalobcovia sa totiž domnievajú, že nehnuteľnosti z predmetu sporu patria do dedičstva po ich právnom predchodcovi, pričom v katastri nehnuteľností je ako ich vlastník evidovaná tretia osoba (odlišná od právneho predchodcu žalobcov a žalobcov) - žalovaný, ktorý trvá na svojom vlastníctve.

36. Žalobcovia v odvolacom konaní v podstate opakujú svoju prvoinštančnú argumentáciu a prezentujú posudzovaný súdny spor cez prizmu nimi opakovane prezentovaného právneho názoru na vec. Polemizujú s jednotlivými citáciami uvedenými v odôvodnení napadnutého prvoinštančného rozhodnutia a v reakcii na ne vyvodzuje inú/odlišnú skutkovú a právnu súvislosť, na základe ktorej majú za to, že ich žaloba je dôvodná.

37. Žalobcovia uplatnili odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP.

38. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

39. Ak žalobcovia v tomto kontexte namietali porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku arbitrárnosti (nepreskúmateľnosti) rozsudku, tú odvolací súd uvádza, že za naplnenie tohto odvolacieho dôvodu nemožno považovať to, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv odvolateľov, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Za porušenie práva na spravodlivý proces nemožno preto považovať to, že odvolatelia sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie nestotožnili, a že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa ich predstáv. Samotná skutočnosť, že odvolatelia so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie nesúhlasili a nestotožnili sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Platí tiež, že iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery v žiadnej novej interpretácii z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývajú. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku však vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia totiž uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky oboch strán. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že sa žalobcovia s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňujú ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Za daného stavu potom odôvodnenie tu napadnutého rozsudku rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je preskúmateľné.

40. Za inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d/ CSP sa považuje procesná vada, ktorá nie je subsumovateľná pod ostatné odvolacie dôvody, pokiaľ mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovanie manudukačnej povinnosti súdu, vykonanie nezákonne získaného dôkazu, porušenie povinnosti viazanosti súdu iným rozhodnutím), pričom jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, nie zmatečnosť súdneho rozhodnutia. Uvedená vada však v posudzovanom prípade zistená nebola.

41. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Dôsledkom toho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli stranami prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplývajú z prednesov strán. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Odvolatelia v tomto odvolaní však vychádzajú z odlišných skutkových záverov než súd prvej inštancie a robia z vykonaných dôkazov vlastné skutkové závery týkajúce sa dôvodnosti žaloby. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa považuje taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 191 CSP. Podľa citovaného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, poprípade poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ustanoveniam § 192 - § 194 CSP. Odvolacím dôvodom podľa cit. zák. ust. totiž možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo

spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

42. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade táto námietka nie je opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktorú žalobu v celom rozsahu zamietol. Napokon polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vysloveného právneho záveru pre odlišné skutkové závery vyvodzované odvolateľmi, pričom odvolateľmi namietaná nesprávnosť vytvorenia skutkového základu nie je daná, sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil.

43. „I. Civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednacej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. II. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov poniesie aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo“. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 24/2019 z 9. júna 2020 uverejnený v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 20/2020).

44. „Aby účastník mohol splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností účastníkom, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nespĺnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t. j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena. Tak napr. v spore o určenie vlastníckeho práva má žalobca bremeno tvrdenia, že je vlastníkom veci a z akých skutočností svoje vlastníctvo vyvodzuje. Z tohto bremena tvrdenia potom pre žalobcu vyplýva bremeno dôkazné, a to preukázať existenciu nadobúdacieho vlastníckeho titulu, resp. skutočností spôsobilých založiť takýto nadobúdací titul. Ak tieto skutočnosti budú preukázané, žalobca uniesol ako bremeno tvrdenia, tak i dôkazné bremeno. Pokiaľ sa žalovaný bráni proti žalobe tvrdením svojho vlastníckeho práva, musí tvrdiť svoj nadobúdací titul a o svojom tvrdení ponúknuť dôkazy. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore v závislosti na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce (teda aj prípadné rovnaké právo žalovaného) sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho - ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Napríklad v spore o určenie vlastníckeho práva od žalobcu nemožno požadovať,

aby preukazoval neexistenciu nadobúdacieho vlastníckeho titulu žalovaného. Keďže preukázanie takéhoto titulu svedčiacemu žalovanému je na prospech žalovaného, je na ňom, aby ho tvrdil a preukazoval“. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2012, sp. zn. 6 M Cdo 17/2010).

45. V súdnej veci sa žalobcovia podanou žalobou domáhajú určenia, že podielovým spolu/vlastníkom nehnuteľností presne špecifikovaných v žalobe bol ku dňu svojej smrti ich právny predchodca N. A., nar. XX.XX.XXXX, ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX. Ako už bolo vyššie konštatované, v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu rozhodujúcim časovým okamihom, ku ktorému treba viazať určovací návrh, je okamih smrti poručiteľa, pričom na okolnosti, ktoré nastali po tomto dni, nemožno brať pri rozhodovaní na zreteľ. Preto v takomto druhu konania je povinnosťou žalobcu, ktorý tvrdí, že jeho právny predchodca bol ku dňu svojej smrti vlastníkom nehnuteľností hodnoverne preukázať existenciu nadobúdacieho vlastníckeho titulu, resp. skutočností spôsobilých založiť takýto nadobúdací titul právneho predchodcu a nie, ako sa v tomto spore nekriticky a vehementne dožadujú žalobcovia, a to snahou uvalenia extenzívneho dôkazného bremena na protistranu, ba až na súd, od tých požadovať nepriestrelné dôkazy a v nadväznosti na ne aj vysvetlenie, prečo žalobcami tvrdené, no hodnoverne nepreukázané skutočnosti sú nepostačujúce pre vyhovieanie ich žalobe.

46. V súdnej veci súd prvej inštancie žalobu primárne zamietol z dôvodu, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno, že ich právnenému predchodcovi svedčilo ku dňu smrti spolu/vlastnícke právo k nehnuteľnostiam z predmetu sporu a titul nadobudnutia tohto spolu/vlastníctva.

47. Pre prijatie tohto jeho záveru bolo rozhodujúcim zistenie, že právny predchodca žalobcov N. A. sa narodil dňa XX.XX.XXXX a v čase uzavretia prvej kúpnej zmluvy R. XXXX/XX dňa XX.XX.XXXX nedovršil plnoletosť - XX. rokov, s ktorou zák. č. 447/1919 Zb. z. a n. spájal plnú spôsobilosť na právne úkony a preto za situácie, že na označenej kúpnej zmluve pod bodom 104/ je uvedené, že ju vlastnou rukou podpísal N. A. A., vylučovala táto skutočnosť možnosť, že by účastníkom prvej kúpnej zmluvy mohol byť právny predchodca žalobcov, ktorý v čase jej podpisu nemal preukázateľne plnú spôsobilosť na právne úkony. S týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje (ku tomu pozri najmä body 9., 10., 48. - 53. odôvodnenia súdu prvej inštancie). Na zdôraznenie správnosti tohto záveru a v súvislosti s odvolacími výhradami žalobcov je potrebné dodať, že ku platnosti kúpnej zmluvy sa v tom čase vyžadovalo, o.i. aj to, aby zmluvné strany boli plne spôsobilé na právne úkony. Človek sa stal plnoletým, a teda plne spôsobilým na právne úkony dovŕšením 21. roku veku svojho života tak, ako to správne skonštatoval aj súd prvej inštancie, v tomto poukazujúc na zák. č. 447/1919 Sb. Z a n.. Nespôsobilým na právne úkony bolo v tom čase o.i. aj dieťa, ktoré nedovŕšilo zákonný vek, teda nedovŕšilo ešte XX. rok svojho života; namiesto neho uzatváral zmluvu jeho zákonný zástupca (buď otec, alebo poručník). E. N. A., nar. XX.XX.XXXX bol I. A., ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX. Z uvedeného je zrejmé, že syn v čase podpisu tejto kúpnej zmluvy už nebol pod otcovskou mocou, lebo jeho otec už v tom čase nežil (§ 15 zák. čl. XX:1877). Tu však treba podotknúť, že dieťa staršie ako XX. rokov mohlo podľa vtedy platného práva o.i. uzatvoriť iba taký právny úkon, ktorý ho nezaväzoval. Zaplatenie kúpnej ceny je záväzkom kupujúceho, teda aj osoby označenej na tejto kúpnej zmluve ako N. A., A... Preto uzavrieť kúpnu zmluvu za osobu, ktorá už nebola pod otcovskou mocou v dôsledku smrti otca a ktorej z tejto kúpnej zmluvy plynul záväzok vo forme zaplatenia kúpnej ceny, mohol iba poručník a uvedené muselo byť výslovne vyjadrené v zmluve, ktorá ešte následne podliehala schváleniu poručenským súdom. Správnosť tohto záveru je podporená aj nespornou skutočnosťou vyšlou pred súdom prvej inštancie, a to, že za osobu predávajúceho - T. N. F., ktorá v čase podpisu prvej kúpnej zmluvy nemala plnú spôsobilosť na právne úkony, tú podpísal tútor - M. T. L., ktorého úkon bol následne schválený poručenským súdom v F. (ku tomu pozri Nástin Súkromného práva platného na Slovensku a Podkarpatskej Rusi, III. Vydanie pôvodného diela, Heuréka 1998, najmä str. 45, 46, 62, 63, 215, 216, 287). Sporným nebolo ani to, že uvedenú zmluvu nemohol podpísať syn právneho predchodcu žalobcov N. A., nar. XX.XX.XXXX, lebo v čase jej podpisu ešte nežil. Potom vo svetle vyššie popísaného, úvahu súdu prvej inštancie o potrebe vylúčenia právneho predchodcu žalobcov z účasti na prvej kúpnej zmluve, nemožno hodnotiť ako zjavne neprímeranú, ale naopak za správnu.

48. Pokiaľ ide o vylúčenie účasti právneho predchodcu žalobcov N. A., nar. XX.XX.XXXX ako kupujúceho na druhej kúpnej zmluve z XX.XX.XXXX uzavretej s predávajúcim K. J., to súd prvej inštancie predovšetkým postavil na závere, že ak je na označenej kúpnej zmluve uvedený ako kupujúci N. A. A., nemohlo ísť o právneho predchodcu žalobcov N. A., nar. XX.XX.XXXX, lebo jeho otec sa volal I. s tým, že označenie „ml.“ sa používalo pre rozlíšenie osôb v priamom príbuzenskom rade (ku tomu

pozri najmä body 12., 54., 55. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie). Aj s týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje. Na zdôraznenie správnosti tohto záveru a v súvislosti s odvolacími výhradami žalobcov je potrebné dodať, že iba práve na odlíšenie dvoch nositeľov jedného mena v rodine (otca a syna) sa v slovenčine, používali/jú prívlastky starší a mladší, ktoré sa zapisujú za menom skratkami st. a ml. (napr. J. J. F., J. J. ml.). Rovnako je to pri cudzích skratkách sr. (senior) a jr. (junior). Prívlastky junior a senior v kontexte slovenského jazyka sa používali/jú predovšetkým v súvislosti so zahraničnými reáliami, napr. T. C. junior alebo syn zakladateľa firmy X. C. junior. Snáď možno ešte na dokreslenie spomenúť hereckú dynastiu D. od pradeda po pravnuka Q., označujúcich sa ako najstarší (XXXX–XXXX), F. (XXXX–XXXX), A. (*XXXX) N. Y. (*XXXX), hoc sa ich životy ani nestretli. Nešlo a nejde tak od odlíšenie dvoch nositeľov rovnakého mena nepochádzajúcich z jednej rodiny v priamom príbuzenskom rade, hoc žijúcich v jednej obci. A naopak, ako to správne skonštatoval aj súd prvej inštancie na rozlíšenie nositeľov rovnakého mena a priezviska nepochádzajúcich z jednej rodiny v priamom príbuzenskom rade sa v minulosti používali predovšetkým rôzne prívlastky. Potom vo svetle vyššie popísaného, ani úvahu súdu prvej inštancie o potrebe vylúčenia právneho predchodcu žalobcov z účasti na druhej kúpnej zmluve z tohto dôvodu, nemožno hodnotiť ako zjavne neprimeranú, ale naopak za správnu.

49. Podporne uvedené vylúčenie právneho predchodcu žalobcov z účasti na druhej kúpnej zmluve, ktorý bol v nej označený ako N. A. ml., roľník, obyvateľ v O. R. XX, kde z oznámenia o narodení jeho syna taktiež N., nar. XX.XX.XXXX vyplýva, že jeho otec N. A. je roľník, mal XX rokov, býval v O. R. XX potvrdzovala skutočnosť, že na adrese O. R. XX bývali aj právni predchodcovia žalovaného, ktorú vyvodil z čestného prehlásenia svedka I. F. o tom, že starý otec matky žalovaného N. A. žil v 40. - tých rokoch minulého storočia na adrese O. R. XX spolu s A. A., ktorý bol dedom žalovaného ako i z rodného listu O. A., ktorý je strýkom žalovaného, z ktorého vyplývalo, že O. sa narodil XX.XX.XXXX v O. otcovi A. A., roľníkovi, bytom O. R. XX, kde spomínaný A. bol synom N. A., nar. XX.XX.XXXX a bratom N. N. A., nar. XX.XX.XXXX. (ku tomu pozri najmä body 29. a 56. odôvodnenia súdu prvej inštancie).

50. V tomto kontexte na prvom mieste treba dať za pravdu odvolateľom v tom, že nesprávne je konštatovanie súdu prvej inštancie o tom, že meno N. N. A. (nar. XX.XX.XXXX) je možné v slovenskom ekvivalente rozumieť ako N. A., pretože zrejším každému pod slnkom musí byť, že slovenským ekvivalentom tohto mena je N. (meniny XX.XX.) N. A.. Ak prvým menom tejto osoby je N., vyracia to taktiež záver súdu prvej inštancie o tom, že tejto osobe by mal svedčiť prívlastok „ml.“, hoc sa jej otec volal N. A., nar. XX.XX.XXXX. Rovnako sa javí byť cez prizmu žalobcami predložených listinných dôkazov (ftc. náhrobných kameňov z W., údaje zo sčítania obyvateľov z W., potvrdenie MV SR) vysoko pravdepodobným, že táto osoba sa vystažovala a dožila svoj život v W., a teda, že nebola s najväčšou pravdepodobnosťou účastníka kúpnych zmlúv z tohto sporu. Záver o tom, že na adrese O. R. XX V. v 40. - tých rokoch minulého storočia tak právni predchodcovia žalobcov ako i žalovaného správnym je, avšak vo svetle vyššie popísaného nemožno trvať na tom, že sa na uvedenej adrese zdržiavala aj osoba N. N. A.. Z tu nateraz konštatovaného sa potom vysoko pravdepodobným javí byť, že v čase uzatvorenia druhej kúpnej zmluvy sa v E. O. nachádzali zrejme asi iba dve osoby s menom N. A., a to pradeda žalovaného nar. XX.XX.XXXX, ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX (bod 27. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie) a právny predchodca žalobcov N. A., nar. XX.XX.XXXX, ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX (bod 20. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie). Indíciou, že účastníkom druhej kúpnej zmluvy by asi mohol byť právny predchodca žalobcov v tomto smere je, že osoba kupujúceho v nej bola označená ako N. A. A., roľník, obyvateľ v O. R. XX, a to v interakcii s rodným listom jeho syna N. A., nar. XX.XX.XXXX, z ktorého plynie, že jeho otec N. A. býval na adrese O. R. XX a mal v tom čase XX. rokov (body 12. a 19. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie). E. N. A., nar. XX.XX.XXXX a nar. XX.XX.XXXX však neboli v priamej príbuzenskej línii otec a syn, čo potom vyvoláva oprávnené pochybnosti o potrebe ich odlíšenia v druhej kúpnej zmluve označením „ml.“, ak navyše starší z nich účastníkom druhej kúpnej zmluvy ani nebol. Potom za situácie, ak žalobcami nebolo bezpečne preukázané, že by ich právny predchodca bol bez akýchkoľvek pochybností účastný na druhej kúpnej zmluve, bolo by nespravodlivé na druhej strane požadovať od žalovaného dokázať až úplnú pravdu, práve preto mu stačilo mať pravdu formálnu, žalobcami dostatočne nevyvrátenú.

51. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcov, rozhodol vo výroku I. vecne správne a preto odvolací súd s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavej časti, vrátane vecne správneho závislého výroku II. o náhrade trov konania (odvolacími dôvodmi osobitne nespochybného), potvrdil.

52. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Preto na ďalšiu argumentáciu strán zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť zmenu názoru odvolacieho súdu, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

53. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešným žalobcom v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP.

54. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).